

X K 5961/2013

OKROŽNO SODIŠČE V KOPRU

6000 KOPER

obt. GORŠE BRANE

O D G O V O R

na pritožbo SDT z dne 11.07.2014 zoper sodbo Okrožnega sodišča v Kopru,
opr.št. X K 5961/2013, z dne 15.04.2014

Obtoženi Brane Gorše podajam odgovor na pritožbo SDT z dne 11.07.2014 zoper sodbo Okrožnega sodišča v Kopru, opr.št. X K 5961/2013, z dne 15.04.2014, s katero pritožnik zahteva ugotovitev obstoja storjenih kaznivih dejanj tudi v oprostilnem delu sodbe, izrek strožjih sankcij in dodaten odvzem domnevne premoženjske koristi.

Menim, da je pritožba v celoti neutemeljena in dokazuje mojo trditev, da je v tem postopku šlo izključno za obsodbo na podlagi neobstoja dokazov in odvzem premoženjske koristi, čeprav prejem le te ni z ničemer dokazan. Opravičba izdane sodbe pa se poskuša doseči s sedaj vloženo pritožbo.

Tako kakor v sami obtožbi in kasneje v sodbi, tudi v pritožbi ni z ničemer opredeljeno, v čem obstoji prepovedana posledica v dajanju posojil, ki izvirajo iz denarnih sredstev za katere se ne trdi, da izvirajo iz kaznivega dejanja. Tako se niti v obtožbi, niti v sodbi ne nahaja ena sama trditev, da naj bi denar, katerega sem posodil Brane Gorše družbi Gagat d.o.o., IZVIRAL IZ KAZNIVEGA DEJANJA (in seveda katerega). Če takega očitka ni, potem tudi ne obstoji nobeno kaznivo dejanje, ki naj bi bilo povezano s posojanjem tega denarja. Tega tudi pritožba ne navaja. S tem pa tudi ni podana prav nobena pravna podlaga za opis kaznivega dejanja pranja denarja. Ne samo to, tožilstvo očitek k.d. pranja denarja izvaja iz očitkov, ki se nanašajo na predhodno očitano k.d. zlorabe uradnega položaja (ko naj bi pranje denarja predstavljalo pridobitev premoženjske koristi, ne pa spremembo denarja v drugo pojavno obliko, kar je bistveni element tega k.d.). Tako za očitano k.d. pranja denarja sploh niso podani nobeni elementi tega k.d., niti pri meni, niti pri Goršetovi, Petku in/ali Trčku.

Pritožba navaja, da naj bi bil dokaz za obstoj naklepa za Goršetovo in Petka v tem, da naj bi se med seboj poznali. Tu tožilstvo zatrjuje, da je za obstoj kaznivega dejanja dovolj že poznanstvo med osebami, ne pa dejanski obstoj elementov kaznivega dejanja, ki se očita. Ta trditev tožilstva jasno kaže na neobstoj dokazov, ki bi potrjevali trditev tožilstva v obtožnici, da naj bi imenovana storila očitano dejanje z naklepom.

Tožilstvo v drugem odstavku pritožbe na strani 2 trdi, »saj kakor zaključuje sodišče, pri teh posojilih storilci niso zasledovali zaslužek od obresti, ki so jih povrh vsega tudi fiktivno obračunavali.« Sodišče je svoj zaključek očitno napravilo V NASPROTJU Z LISTINSKIMI DOKAZI, ki se nahajajo v spisu in sicer tako izdanimi računi za obresti, kakor tudi dejansko plačanimi obrestmi, ki so ostale kot zaslužek posamezni družbi (Svet najem in Gagat), kar pomeni, da ni šlo za nobeno fiktivno obračunavanje obresti, ampak dejanski obračun, ki je imel za posledico tudi dejansko plačilo obresti (kar je razvidno iz izpisa prometa na bančnih računih). Vse to izhaja ne samo iz listin, ki so bile vložene v spis, ampak tudi iz razlik med zneski nakazil, iz katerih jasno izhaja, da so bile obresti dejansko plačane.

Tožilstvo v istem odstavku trdi, da so bila posojila dana brez zavarovanja, kar naj bi pomenilo »njuno zavedanje o posojanju tujega in ne svojega denarja in da nimata nobene koristi kot tudi ne potencialne izgube.« Ta trditev je V NASPROTJU Z LISTINSKIMI DOKAZI V SPISU po katerih sta tako Gagat kot Svet najem prejela korist v obliki dejansko plačanih obresti, zato ni moglo iti za zavedanje o posojanju tujega denarja. Gagat tudi ni potreboval nobenega zavarovanja danega posojila, saj je bilo posojilo zavarovano v dejstvu, da je bila kupljena nepremičnina v izvršbi na sodišču na Vrhniki (listine o tem poslu so v spisu) in bi lahko, če posojilo ne bi bilo vrnjeno, dano posojilo poplačal s tem, da nepremičnine ne bi prodal Svetu. Trditev, da pomeni znak zavedanja o kaznivem dejanju dejstvo, da posojilo ni zavarovano pa je v nasprotju s splošno znanim dejstvom, da tožilstvo ne preganja bankirjev, ki so dali za nekaj sto milijonov EUR nezavarovanih posojil, pa se nihče ni znašel v kakem kazenskem postopku. Torej gre v primeru te trditve za prikaz dejstev, ki s kakim elementom kaznivega dejanja nima prav nobene povezave. Torej, na vprašanje, kaj so zasledovali, je odgovor v listinah v spisu – PLAČILO OBRESTI, KI SO BILE DEJANSKO PLAČANE. Seveda je tovrstna obrazložitev tožilstva potrebna, saj le tak prikaz domnevnega dogajanja lahko prikaže obtožbo kot smiselno, ko se me obtožuje za dejanja tretjih oseb, brez vsakega dejanskega dokaza (kdo je bil kupec terjatev in kdo je bil prejemnik koristi iz odkupa terjatev jasno izhaja iz vsega dokaznega postopka). Le tak prikaz dogodkov, ki temeljijo na zatrjevanju tožilstva, brez ustrezne podlage v dokazih, namreč pomeni, podlago za obtožbo. Če bi tožilstvo trdilo, da sta bili kupki terjatev Skrbinškova in Kuharjeva, kar odgovarja vsem dokazom v spisu, namreč podlage za obtožbo ne bi bilo. Kot je tudi ne bi bilo, če tožilstvo ne bi neresnično trdilo, da Hidro ni bil lastnik nepremičnin. Torej v tem delu trditev tožilstva še vedno MANJKA DOKAZ o tem, da so moja denarna sredstva izvirala iz kakega kaznivega dejanja. Ker niso, tako pri nikomer ni mogel obstajati kak naklep kaznivega dejanja pri nakazilih sredstev, saj sama posodba ne predstavlja prepovedanega dejanja. To dejanje ustvarja tožilstvo samo s trditvijo, da sem bil kupec terjatev in prejemnik koristi, čeprav za kaj takega NI NITI ENEGA DOKAZA v spisu.

V obrazložitvi pritožbenih navedb v tretjem odstavku se pokaže, da se tožilstvo dejansko zaveda, da samo posojanje denarja, ne predstavlja nobenega kaznivega dejanja. Prav tako v tem delu tožilstvo govori o pomoči, čeprav je bila obtožba vložena zaradi storitve in ne pomoči pri očitnem kaznivem dejanju pranja denarja. Torej, tudi v teh trditvah se pokaže, da gre v celotnem postopku za sprevrčanje besed, kolikor je pač potrebno posameznim konkretnim potrebam obtožbe. Kolikor pa je tu dejansko mišljena pomoč pri očitku k.d. zlorabe uradnega položaja (pri čemer tožilstvo ni uspelo navesti, na podlagi katere zakonske norme naj bi prišlo do prenosa oblastvenih pooblastil na stečajnega upravitelja (dejansko je tožilstvo to trditev opiralo na napačno zakonsko normo, zato jo je sodišče izpustilo, istočasno pa samo ni uspelo navesti nobene tovrstne zakonske norme)) pa v opisu ni navedeno v čem naj bi bil naklep zavedanja Goršetove in Petka pri očitkih pod 1/2 b,c. Takega opisa ni podanega, niti ni navedenega enega samega dokaza, kar je tako očitno, da je sodišče (ki je sicer v ostalem nekritično ugodilo tožilstvu) moralo izreči oprostilno sodbo.

Tako so tudi trditve tožilstva v četrtem odstavku na strani 2 pritožbe NERESNIČNE. Na str. 119 sodbe NI NIKJER ZAPISANO, »da sem kot stečajni upravitelj v imenu Svet najem d.o.o. dajal ponudbe za nakup pravnih oseb v stečaju (kakor sem to natančneje navedla v končni besedi po zaključku dokaznega postopka v zvezi s tem, da so policisti take ponudbe našli v računalniku obd. Goršeta), kar mu je očitno Petek dovolil...«

Kakor ni kaj takega nikjer zapisano v sodbi sodišča, take navedbe ni najti niti v končni besedi tožilstva, kar izhaja iz prepisa zvočnega posnetka in ne nazadnje tudi iz nobenega poročila policije ne izhaja, da naj bi se kaj takega nahajalo na mojem računalniku. Stokrat ponovljena laž, naj bi postala resnica (kakor npr. trditev o nelastništvu Hidra na nepremičninah in obstoju javnega dobra)? Tudi trditve o tem, da naj bi bil medijsko izpostavljen od leta 2007 dalje zaradi kazenskega postopka je neresnična. Kazenski postopek v Ljubljani se je začel v letu 2010 in od takrat dalje je bila medijska gonja, ki torej z očitki v tem postopku nima nobene povezave, ker gre v tem postopku za očitke, ki naj bi se zgodili pred letom 2010.

Iz celotnega zapisa tožilstva tako ni moč razbrati nobenega dokaza o izpolnitvi vseh znakov kaznivega dejanja pomoči pri kaznivem dejanju zlorabe uradnega položaja, česar tožilstvo ni uspelo predstaviti niti tekom postopka, ker je zatrjevanje tožilstva v očitnem nasprotju z izvedenim dokaznim postopkom. Tekom postopka ni bila podana nobena trditev o tem, v čem naj bi oba vedela, da se izvajajo očitane aktivnosti.

V navedbah, ki se nanaša na pravno kvalifikacijo, tožilstvo ponovno ponovi tezo, da sta vedela čigav denar je bil posojen in če sta to vedela, sta vedela, da denar izvira iz kaznivega dejanja. Tudi tu tožilstvo ne uspe navesti, kot ni uspelo tekom celotnega postopka, iz katerega kaznivega dejanja izvira moj denar, ki je bil posojen Gagatu. Gre torej za trditve, ki nimajo nobene podlage v dokazih, ki se nahajajo v spisu. S tem pa se pokaže konstrukcija zgodbe, katero ponuja tožilstvo, v celoti za nedokazano in je tudi pritožbene navedbe ne morejo spremeniti. Zato tudi ni nobenega dokaza za obstoj eventualnega naklepa, kakor tudi ne za malomarnost (kolikor se navedbe nanašajo na očitek k.d. pranja denarja).

Pri trditvi, da je šlo za prikritje izvora nezakonito pridobljenega premoženja (če se torej nanaša na pridobitev koristi pri nakupu in poplačilu terjatev) pa za tako trditev MANJKA DOKAZ, da sem obt. Gorše sploh pridobil kako premoženje. V spisu ne obstoji niti trditev, kako, kje in kdaj naj bi to premoženje pridobil, niti ni predloženega nobenega dokaza o tem. Če pa ni niti trditve, niti dokaza, potem ni niti obstoja podlage za očitek pridobitve premoženjske koristi.

Tožilstvo se pritožuje tudi zaradi zavrnitve obtožbe pod točko I/2e. V tej točki obtožbe je tožilstvo trdilo, da sem preslepil upniški odbor in stečajni senat, ker sem zamolčal, da sem pridobil odločbo z dne 23.05.2007, po kateri je izhajalo, da so nepremičnine v vl. 804 k.o. Bertoki javno dobro....

Tako kot je temeljila obtožba pod točko I na LAŽNEM PRIKAZOVANJU DEJSTEV, je tudi obtožba v tem delu (I/2e) temeljila na lažnem prikazu dejstev. Tožilstvo se v pritožbi v namen utemeljenosti pritožbe sklicuje na opis obtožbe pod točko I. Kaj je tam tožilstvo trdilo?

Da Hidro Koper ni bil dejanski lastnik nepremičnin iz vložka 804 k.o. Bertoki. In daje obstajalo javno dobro od leta 1961 dalje. Za to je ponujalo kot dokaz nek zakon iz leta 1973. Vendar zakon iz leta 1973 očitno ni mogel veljati že leta 1961! Ampak v sodnem spisu se je nahajal zgodovinski izpisek za ta vložek. V njem je bilo pod zap.št. 12 lista A2 vpisano, da se na podlagi prodajne pogodbe z dne 18.09.1992 odpišejo parcele iz tega vložka. Navedeni vpis neposredno dokazuje, da je bil Hidro Koper DEJANSKI LASTNIK nepremičnin iz tega vložka. To dodatno potrjuje sam tekst pogodbe z dne 18.09.1992, v katerem je jasno zapisano, da je Hidro Koper lastnik parcele, ki je predmet prodaje.

Dalje je tožilstvo trdilo, da gre za javno dobro za vse nepremičnine že od leta 1961 dalje. Kar je seveda tudi neresnica. Iz teksta pogodbe jasno izhaja, da zemljišče NI BILO NOBENO JAVNO DOBRO in da za sam pravni posel ni bilo potrebnega nobenega posebnega soglasja ali kaj drugega. Šlo je za enostaven odpis zemljišč na podlagi pravnega posla (prodaje).

Navedeno dejstvo pomeni, da leta 1992 nepremičnine iz vložka 804 k.o. Bertoki niso bila javno dobro (in da to niso bila niti od 1961 dalje). Prav tako tožilstvo ni predložilo nobenega dokaza (odločbe pristojnega upravnega organa lokalne ali državne skupnosti, iz katere bi izhajalo, da so bile nepremičnine po letu 1992 opredeljene kot javno dobro).

Tožilstvo v obtožbi sicer ni navedlo, katero javno dobro naj bi nepremičnine predstavljale (ob dejstvu, da so bile vse nepremičnine, ki so bile po državi opredeljene kot vodotoki, že izločene v korist države v ustreznih postopkih, ki so trajali vse do jeseni 2007 (zadnji prenos je bil na podlagi predloga z dne 04.10.2007)).

Ker torej LETA 1992 NEPREMIČNINE NISO BILE OPREDELJENE KOT JAVNO DOBRO, bi morala biti v vložku 804 od tega dne dalje (18.09.1992) vpisana ustrezna zaznamba dejstva javnega dobra na nepremičninah. Pa tega dejstva ni vpisanega v listu A2 vložka, kjer bi moral biti vpisan (zaznamovan), na podlagi člena 111 ZZK-1, ki je veljal v času prodaje pravne osebe. Zaznamba javnega dobra pa bi se lahko izvršila le na podlagi odločbe pristojnega organa. Pristojni organ pa ni zemljiška knjiga, saj ta ne izdaja odločb, ki imajo vpliv na nepremičnine, ampak vodi register nepremičnin. Zato je trditev tožilstva, da iz odločbe z dne 23.05.2007 izhaja, da so nepremičnine javno dobro, pravno zmotna, ker zemljiška knjiga prvič ne izdaja tovrstnih odločb in drugič nima v zakonu, ki ureja delovanje Zemljiške knjige (ZZK-1) nobene podlage, da bi lahko tako odločbo izdala. Tako dejstvo bi lahko izhajalo le iz odločbe pristojnega organa lokalne ali državne skupnosti in pa ustrezne zaznambe tega dejstva v zemljiški knjigi (vložku, ki se nanaša na te nepremičnine). Iz te odločbe pa je izhajala zahteva Zemljiške knjige, da se naj

predloži odločba o ukinitvi javnega dobra. Zahteva je očitno temeljila na napačni pravni odločitvi zemljiškega sodišča, saj za tako zahtevo ni bilo nobene pravne podlage (ob dejstvu, da od leta 1992 dalje v zemljiški knjigi pri vložku 804 ni vpisane nobene zaznambe dejstva javnega dobra). Za napačno pravno odločitev organa sodišča pa ne more obstajati kazenska odgovornost. In prosim, ne se sprenevedati, da sodišča pri svojih odločitvah ne delajo napak, saj drugače v zakonodaji ne bi bil predviden pritožbeni postopek.

Zemljiško sodišče nima nobenih pooblastil na podlagi zakona, da odloča o pravicah na nepremičninah (te se ustvarjajo ali s pravnimi posli ali odločbami drugih organov, ne pa zemljiškega sodišča). Edina naloga zemljiškega sodišča je, da vodi zemljiško knjigo. Za pravni promet so torej pomembni vpisi, ki izhajajo iz vpisov pri posameznih nepremičninah.

V zemljiški knjigi tako ni bila vknjižena zaznamba dejstva javnega dobra, niti ni v obtožbi zatrjevano katero javno dobro naj bi nepremičnine predstavljale (ker na zemljiščih ni bilo zgrajenih objektov javne infrastrukture torej ni šlo za grajeno javno dobro; ni šlo za javno cesto, ker nobena parcela ni predstavljala del kategorizirane javne ceste in ni šlo za spomenik). Sodišče samo je ob prekoračitvi obtožbe opredelilo nepremičnine kot pristaniško infrastrukturo. KAR SEVEDA NI RES. Pomorski zakonik v čl. 32/2, ko govori o pristaniški infrastrukturi, govori o napravah (objektih) in ne zemljiščih. Zato del stečajne mase ne morejo biti te naprave (objekti), ne pa zemljišča, na katerih se nahajajo. To dejstvo je splošno znano glede na vsem znano dejstvo, da je bila vsa pristaniška infrastruktura Luke Koper leta 2007 izločena v korist države, ki je to pristaniško infrastrukturo skozi koncesijsko pogodbo oddala v uporabo Luki Koper d.d., dočim so zemljišča ostala v lasti zemljiških lastnikov. Ta posel razdelitve (razmejitev) je izvršila ustrezna popisna komisija skozi pregled vseh nepremičnin, ki se nahajajo znotraj ograjenega območja Luke Koper. Tako je sodišče kot pristaniško infrastrukturo opredelilo zemljišča, na katerih se ne nahaja nobena naprava ali objekt te vrste. Da je temu res tako, izhaja iz dejstva, da je kot taki sodišče opredelilo tudi zemljišči parc.št. 667 in 1760, ki se nahajata izven ograjenega prostora Luke Koper. Če bi držalo to stališče sodišča, potem MO Koper v letu 2010 ta ista zemljišča ne bi mogla opredeliti kot grajeno javno dobro lokalnega pomena, ki so postala last MO Koper, saj ima na pristaniški infrastrukturi Luke Koper izključno lastninsko pravico država.

Tako se pokaže, da so NERESNIČNE vse navedbe tožilstva, ki so se nanašale na status nepremičnin iz vložka 804 k.o. Bertoki. S tem pa se pokažejo kot NERESNIČNE tudi navedbe v obtožnici pod točko 1/2e ter posledično kot neutemeljene vse pritožbene navedbe.

Tožilstvo glede statusa nepremičnin iz vložka 804 k.o. Bertoki ni izvajalo zakonsko predpisane naloge kontrole zakonitosti postopkov policije, ampak je trditve policije nekritično povzelo v obtožbo, s katero je tako samo kopicilo očitke mnogih storitev kaznivih dejanj, za kar pa ni bilo ne pravne podlage, ne dokazov, oz. so dokazi v spisu dokazovali nasprotno od trditev tožilstva.

Temu kopičenju obtožb pa je sledilo še sodišče z zanikanjem obstoja pisnih dokazov, ki se nahajajo v spisu. Tako je tožilstvo umetno ustvarilo očitke pod točko I obtožbe, prav tako pod točko III, ko je kot očitano k.d. opredelilo v bistvu ravnanja, ki spadajo lahko le pod očitek v točki II obtožbe, za katero pa je tožilstvo uporabilo napačno pravno podlago (čl. 12/2 ZPPSL).

Tako prodaja pravne osebe Hidro Koper ni bila goljufiva in v postopku prodaje ni prišlo do nobene preslepitve upniškega odbora in senata. Na podlagi dodatno vloženi listin pa se kot resnične pokažejo moje trditve, da je prišlo do prodaje premoženja, katerega lastnik je bil Hidro Koper in da je odločba MO Koper iz leta 2010 predstavljala dejansko krajo premoženja družbi Hidro Koper d.o.o.

Tožilstvo se pritožuje zaradi izrečenih kazenskih sankcij. Glede na jasen obstoj dokazov, ki dokazujejo neresničnost navedb v obtožbi se pokaže, ne samo, da je obsodba v celoti neutemeljena, ampak, da je tudi pritožba v celoti neutemeljena. Tožilstvo sicer navaja, da pri skrbi za otroke ne gre za mladoletne otroke; vendar je ta skrb izenačena s polnoletnimi otroci, če se šolajo. Tožilstvo ne zatrjuje, še manj pa dokazuje, da se otroka ne šolata.

Trditev tožilstva, da naj bi šlo za sodelovanje pri kaznivem dejanju skozi nekaj let, je ponovna neresnična navedba tožilstva, katero zanika že sam opis v obtožbi, iz katerega izhaja, da je šlo za obdobje enega leta ne pa nekaj let. Seveda je ta trditev nepomembna ob dejstvu, da ni dokazana storitev kaznivega dejanja.

Tako se pokaže, da je ZATRJEVANA KRIMINALNA KOLIČINA POSLEDICA NERESNIČNIH NAVEDB TOŽILSTVA ob OČITNEM ZANIKANJU OBSTOJA VSEH MATERIALNIH DOKAZOV, KI SE NAHAJAJO V SPISU.

Ne nazadnje je tožilstvo v svojih predlogih za izrek sankcije, čemur je nekritično sledilo sodišče, prekršilo pravila sorazmernosti pri izrekanju sankcij. Glede na dejstvo obstoja tovrstne sodne prakse za sodišče v Kopru, je taka kršitev tega pravila več kot običajna in v nasprotju z odnosom do postopka, katerega bi moralo pokazati vsaj sodišče, če naj bi bile tovrstne zlorabe dopustne tožilstvu.

Tožilstvo podaja tudi pritožbo glede odvzema (v bistvu neodvzema) koristi družbi Finesto-najem d.o.o. Ker se nanašajo očitki na mojo odvetniško družbo, odgovarjam tudi na te pritožbene navedbe.

Tožilstvo trdi, da nihče premoženjske koristi iz kaznivega dejanja ne more obdržati. Da bi lahko sledil odvzem, je treba najprej dokazati, da je bila premoženjska korist pridobljena. Glede na vsebino trditev tožilstva bi moral obstajati dokaz, da sem si pridobil denarna sredstva v znesku nekaj nad 2 MIO EUR. Trditve o tem, kako naj bi si ta sredstva pridobil, predvsem pa kdaj in na kakšen način, obtožba ne vsebuje. Prav tako ni bil izveden noben dokaz, ki bi to dokazoval. Neizveden je sicer ostal dokaz po pridobitvi listin iz

Avstrije, ki bi po moje nesporno dokazal, da je premoženjsko korist obdržala Skrbinškova, vendar bi to v celoti sesulo celotno obtožbo, saj bi se potem izkazalo, da motiva ni nikjer, katerega sedaj tožilstvo zatrjuje skozi pridobitev premoženjske koristi, za kar pa ne ponudi nobenega dokaza.

Tako je v celoti neutemeljen izrek odvzema premoženjske koristi, kakor je tudi v celoti neutemeljena pritožba tožilstva v tem delu.

Trditev tožilstva, da je nebitveno, ali sem Gorše Trčku plačal kupnino ali ne, je NERESNIČNA. Ta trditev je bistvena glede trditve, da to premoženje ne more izvirati iz premoženjske koristi, ki naj bi izviralo iz kaznivega dejanja. Če kupnina ni bila plačana, potem te nepremičnine iz kake premoženjske koristi, ki naj bi izvirala iz kaznivega dejanja, ne izvirajo in je zato v posledici nebitveno kakršno koli dokazovanje, kako so te nepremičnine prešle v nadaljnjo lastniško sfero Finesta-najem d.o.o.

Vendar, prodaja nepremičnine ni bila brezplačna. Bila je odplačna in sicer za znesek, ki je bil določen v pogodbi. Na kakšen način je bila kupnina plačana pa je odvisno od načinov, katere zakon določa kot načine izpolnitve obveznosti. Iz listin v spisu je razvidno, da je obveznost Finesta-najem do Odvetniška družba Gorše o.p., d.o.o. prenehala, torej je šlo za odplačen posel. To izhaja iz izjave Trčka z dne 06.03.2014, iz katere je razvidno, da Finesto-najem za nepremičnine ne dolguje Odvetniški družbi Gorše, ampak njemu. Torej, obveznost Odvetniške družbe Gorše o.p., d.o.o. do prodajalca je prenehala in je šlo za odplačen posel v realni vrednosti.

Da je šlo za odplačni posel pa izhaja iz dejstva, da je bil ta posel prijavljen pristojni davčni upravi zaradi prijave DDV.

Tožilstvo dalje trdi, da je šlo pri izdaji zemljiškega pisma za zlorabo zakonske možnosti, kar seveda NI RES in je v nasprotju z določili Pravilnika o zemljiškem pismu (Ur.l.RS 15/2003), po katerem je v čl. 2 (vrsti zemljiškega pisma) določeno:

»glede na ustanovitelja zemljiškega dolga ureja ta pravilnik:

- zemljiško pismo, izstavljeno lastniku nepremičnine, in
- zemljiško pismo, izstavljeno hipotekarnemu upniku zaradi spremembe hipoteke v zemljiški dolg.«

Torej, izstavitev pisma (če ne obstoji predhodna hipoteka), sploh ni mogoča drugače kot v korist lastnika nepremičnine, zanj pa, če gre za pravno osebo, prejme pismo zakoniti zastopnik, kar je bilo tudi v konkretnem primeru. Zato je NERESNIČNO navajanje tožilstva, da naj bi šlo za zlorabo zakonske možnosti, ker drugačne možnosti predpis sploh ne pozna.

V aktu o ustanovitvi dolga piše, da je prvi prejemnik pisma lastnik nepremičnine.

Tako za trditev tožilstva, da bi moralo zavarovanje z zemljiškim dolgom glasiti na Trčka, NI NOBENE PODLAGE V ZAKONODAJI, ker prvi imetnik pisma ne

more biti nihče drug, kot lastnik nepremičnine (ki potem pismo z odredbo prenese na upnika).

Zavržne so trditve tožilstva, da je Trček pravzaprav Goršetova podaljšana roka, saj za te trditve tožilstvo ne navaja nobenega dokaza in gre zgolj za insinuacije tožilstva.

Da gre za neresnične navedbe tožilstva izhaja iz dejstva, da je tožilstvo v postopku zavarovanja z očitno zlorabo položaja pri navajanju podlag za zavarovanje zahtevka doseglo zavarovanje s hrambo tega zemljiškega pisma (sklep X K 5961/2013, z dne 04.12.2013 o zavarovanju; sklep X K 5961/2013, z dne 29.01.2014 o zavrnitvi ugovorov; sklep I Kp 5961/2013, z dne 17.02.2014 o zavrnitvi pritožb), čeprav tega pisma v sodnem spisu očitno ni.

Trditev, da plačilo kupnine Trčku ni bilo zavarovano, je v nasprotju z ustanovljenim zemljiškim dolgom. Prav tako je bilo v postopku jasno povedano, da je zemljiška knjiga zemljiško pismo izročila nekaj dni pred aretacijo, kar jasno pomeni, zakaj še ni moglo biti preneseno na upnika.

Glede na vse navedeno se pokažejo vse pritožbene navedbe za neutemeljene ter predlagam, da se pritožba zavrne v celoti.

Koper, 25.07.2014

GORŠE BRANE